

Målnummer:	UM2133-07	Avdelning:	8
Avgörandedatum:	2009-03-30		
Rubrik:	Fristen för att verkställa en överföring enligt Dublinförordningen räknas från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen och inte från det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras.		
Lagrum:	Artikel 3.2, artikel 16.3, artikel 20.1 d och artikel 20.2 Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (Dublinförordningen)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none"> • EG-domstolens avgörande i mål C-19/08 • MIG 2007:8 • MIG 2007:32 • MIG 2007:51 • MIG 2008:42		

REFERAT

Familjen A ansökte om asyl i Sverige den 22 mars 2006. Under utredningen av familjens asylansökan framkom att familjen tidigare ansökt om asyl i bl.a. Frankrike. Migrationsverket begärde därför med stöd av artikel 16.1 e Dublinförordningen att Frankrike skulle återta familjen. Frankrike besvarade inte Migrationsverkets begäran inom den tid som föreskrivs i artikel 20.1 b Dublinförordningen, varför Migrationsverket anförde till franska myndigheter att Frankrike jämlikt artikel 20.1 c Dublinförordningen ska anses ha samtyckt till att återta familjen. Franska myndigheter bekräftade till Migrationsverket den 7 juni 2006 att Frankrike ska återta familjen. Mot denna bakgrund beslutade Migrationsverket den 1 augusti 2006 att familjen ska överföras till Frankrike med stöd av artikel 20.1 d i Dublinförordningen och att överföringen ska verkställas även om beslutet inte har vunnit laga kraft.

Familjen A överklagade Migrationsverkets beslut till Länsrätten i Skåne län, migrationsdomstolen, som den 23 augusti 2006 beslutade att inhibera verkställigheten av överföringen av familjen A till Frankrike i avvaktan på målets slutliga avgörande eller till dess migrationsdomstolen beslutade annat. Migrationsdomstolen avgjorde målet slutligt genom dom den 8 maj 2007 och avslog överklagandet samt förordnade att beslutet om att ställa in verkställigheten av överföringen av familjen till Frankrike inte längre ska gälla.

Familjen A överklagade migrationsdomstolens dom till Migrationsöverdomstolen, som den 10 maj 2007 beslutade att inhibera verkställigheten av överföringen till Frankrike i avvaktan på att Migrationsöverdomstolen skulle avgöra målet slutligt eller besluta annat.

Den 16 maj 2007 avgjorde Migrationsöverdomstolen målet slutligt och visade målet åter till migrationsdomstolen på grund av ett processuellt fel. Migrationsöverdomstolen förordnade i samband därmed, att Migrationsverkets beslut om överföring av familjen A till Frankrike inte fick verkställas förrän migrationsdomstolen avgjorde målet slutligt eller förordnade annat.

Migrationsdomstolen avgjorde målet på nytt den 29 juni 2007, varvid migrationsdomstolen upphävde Migrationsverkets beslut om överföring av familjen A till Frankrike och visade målet åter till Migrationsverket för erforderlig handläggning. Migrationsdomstolen anförde som skäl härför, att Migrationsöverdomstolen i ett vägledande avgörande den 14 maj 2007 (MIG 2007:26) fastslagit att artikel 20.1 d Dublinförordningen ska tolkas så, att fristen för överföring inom sex månader när beslut med suspensiv verkan har fattats, ska räknas från dagen för beslutet om att tills vidare ställa in verkställigheten. Eftersom migrationsdomstolen den 23 augusti 2006 hade beslutat att ställa in verkställigheten löpte fristen för överföring ut den 24 februari 2007. Migrationsdomstolen ansåg därför att ansvaret för att pröva familjen A:s asylansökan hade övergått till Sverige enligt artikel 20.2 Dublinförordningen.

Migrationsverket överklagade migrationsdomstolens beslut och yrkade att Migrationsöverdomstolen skulle fastställa verkets beslut den 1 augusti 2006. Till stöd för sin talan anförde Migrationsverket bl.a. följande. I nu aktuellt mål är fråga om förlängning av tidsfristen för överföring med anledning av ett beslut som meddelats med suspensiv verkan (inhibition). Otydligheten i regelverket vid beslut med suspensiv effekt rör sig om huruvida det är en specifik fast tid eller en fast tidsrymd under vilken överföringen kan skjutas upp. Migrationsverket är av uppfattningen att det är fråga om en fast tidsrymd, dvs. att tidsfristen för överföring efter att beslut med suspensiv verkan fattats, skjuts upp till att gälla sex månader efter det att beslutet på nytt är verkställbart. Denna uppfattning delas av majoriteten av övriga medlemsstaters utlänningsmyndigheter.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (Ekman, J. Svensson, referent, och Brege Gefvert) beslutade den 17 januari 2008 att inhämta förhandsavgörande från EG-domstolen med följande tolkningsfråga.

Ska artikel 20.1 d och artikel 20.2 i Dublinförordningen tolkas så, att ansvaret för prövningen av en asylansökan övergår till den medlemsstat där ansökan gavs in, om överföringen inte verkställs inom sex månader efter det att ett tillfälligt beslut att ställa in verkställigheten av överföringen har fattats och oavsett när det slutliga beslutet om huruvida överföring ska ske fattas?

EG-domstolen besvarade frågan i dom den 29 januari 2009 (mål C-19/08).

EG-domstolen anser att artikel 20.1 d och artikel 20.2 i Dublinförordningen ska tolkas så, att när det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att ett överklagande kan ha suspensiv verkan räknas fristen för att verkställa överföringen från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen och inte från det intermistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras.

Migrationsverket anförde därefter bl.a. följande. Med beaktande av EG-domstolens avgörande är den franska accepten alltså gällande och överföring till Frankrike därmed möjlig. Med hänsyn till att målet rör barn yrkar verket att avgörande i målet meddelas skyndsamt. En stor del av tidsutdräkten i familjen A:s ärenden är i sin helhet orsakade av deras eget agerande vilket inte ska medföra att de kommer i ett bättre läge än någon som har efterkommit myndigheternas anvisningar. Med beaktande av att prövningen av åberopade omständigheter i sak ska ske i den ansvariga medlemsstaten är utrymmet för undantag från tillämpningen av Dublinförordningen väsentligt snävare än enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716). Trots att sonen B:s ohälsa är allvarig är de åberopade omständigheterna inte av så allvarig art att undantag från tillämpning av Dublinförordningen ska göras.

Familjen A bestred bifall till överklagandet och anförde bl.a. följande. Migrationsverket har undvikit att bemöta alla invändningar som tidigare anförts och som fortfarande kvarstår. Migrationsverkets yrkande om en snabb handläggning efter cirka 15 års handläggningstid mellan olika länders migrationsmyndigheter och flyttande av målet fram och tillbaka mellan svenska migrationsmyndigheter torde mer syfta till att snabbt bli av med familjen än att beakta barnens bästa. Familjen hävdar fortfarande att de har varit utanför Dublinområdet i mer än tre månader. För det fall att de överförs till Frankrike och sedan skickas vidare kommer de att sändas till olika länder. De kommer då att splittras eftersom föräldrarna inte kommer från samma land. De har nu bott i Sverige i cirka tre år och barnen har rotat sig här på ett fantastiskt sätt. Av den digra utredningen framgår hur dåligt sonen B mår av att inte finna bestående trygghet någonstans. Det föreligger således synnerligen ömmande omständigheter för att göra ett undantag från Dublinreglerna och låta deras asylansökan prövas i Sverige.

Familjen A gav in handlingar till styrkande av barnens hälsotillstånd och anpassning till Sverige.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2009-03-30, Wahlqvist, Lindblom, referent, och Råberg), yttrade:

Tillämpliga bestämmelser

I artikel 20.1 d Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (Dublinförordningen) föreskrivs att en medlemsstat som samtycker till att återta en asylsökande ska vara skyldig att åter släppa in denna person på sitt territorium. Överföringen ska verkställas enligt den anmodande medlemsstatens nationella lagstiftning, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan om återtagande av en annan medlemsstat godtogs eller beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.

I artikel 20.2 Dublinförordningen anges att om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader, ska ansvaret ligga hos den medlemsstat där asylansökan lämnades in.

Enligt artikel 16.3 Dublinförordningen ska den ansvariga medlemsstatens skyldigheter upphöra om tredjelandsmedborgaren har lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månader, om han eller hon inte har ett giltigt uppehållstillstånd som utfärdats av den ansvariga medlemsstaten.

Av artikel 3.2 Dublinförordningen följer att varje medlemsstat får pröva en asylansökan som lämnats in av en tredjelandsmedborgare, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i förordningen. I så fall blir denna medlemsstat ansvarig i förordningens mening och ska överta de skyldigheter som följer av detta ansvar.

Migrationsöverdomstolens bedömning

Den huvudsakliga frågan i målet är från vilken tidpunkt sexmånadersfristen för överföring ska beräknas enligt artikel 20.1 d Dublinförordningen i mål där beslut om inhibition av verkställighet har meddelats.

Av EG-domstolens svar på Migrationsöverdomstolens fråga framgår att fristen ska räknas från det slutliga avgörandet, dvs. från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och alltså inte från det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får

genomföras.

EG-domstolens tolkning av Dublinförordningen i ett förhandsavgörande är - i det aktuella målet - bindande för den nationella domstol som begärt förhandsavgörande.

Av EG-domstolens avgörande följer att tidsfristen för överföring i det aktuella fallet inte ska räknas från tidpunkten för migrationsdomstolens beslut den 23 augusti 2006 i vilket verkställigheten av överföringen inhiberades, utan från den tidpunkt då det föreligger ett domstolsavgörande genom vilket frågan om överföringen har prövats i sak. Eftersom migrationsdomstolens beslut den 29 juni 2007 att upphäva Migrationsverkets beslut och visa målet åter till Migrationsverket för erforderlig handläggning är föremål för överprövning i förevarande mål är det således först genom Migrationsöverdomstolens nu aktuella dom som frågan om vilken medlemsstat som är slutligt ansvarig för att pröva asylansökan kommer att avgöras slutligt.

Med hänsyn till att de i Dublinförordningen angivna förutsättningarna för att överföra familjen A till Frankrike är uppfyllda och att Frankrike genom s.k. tyst accept har godtagit att återta dem är Frankrike ansvarigt för att pröva familjen A:s asylansökan. Eftersom fristen ska beräknas från Migrationsöverdomstolens slutliga avgörande har fristen för verkställighet av överföring av familjen A till Frankrike inte löpt ut.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att familjen A genom läkarintyg och skriftliga vittnesintyg från en släkting och grannar i Ukraina inte styrkt att de sedan inresan i Frankrike lämnat medlemsstaternas territorium i minst tre månader, varför artikel 16.3 Dublinförordningen inte är tillämplig. Inte heller kan de humanitära skäl som familjen A har åberopat för att få sin asylansökan prövad i Sverige med stöd av artikel 3.2 Dublinförordningen anses vara av sådan styrka att det finns förutsättningar att frångå förordningens ansvarighetsregler (jfr MIG 2007:8, 2007:32, 2007:51 och 2008:42). Härvid ska beaktas att undantaget enligt praxis tar sikte på att själva verkställandet av överföringen inte kan genomföras utan att tredjelandsmedborgarens hälsa riskerar att allvarligt äventyras. Några sådana skäl har inte kommit fram i målet. Bestämmelserna i FN:s konvention om barnets rättigheter föranleder ingen annan bedömning (jfr Migrationsöverdomstolens dom denna dag i mål nr UM 2513-07). Vid angivna förhållanden ska Migrationsverkets överklagande bifallas.

Migrationsdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen fastställer, med bifall till överklagandet och med upphävande av migrationsdomstolens beslut, Migrationsverkets beslut den 1 augusti 2006.

Sökord: Ansvarig stat; Ansvarighetsregler; Dublinförordningen; Förhandsavgörande; Humanitära skäl; Inhibitionsbeslut; Suspensiv verkan; Tidsfrister; Överföring

Litteratur:
